

வென்றல்

விலை
16
புதியகாசுகள்

ஆனார்

ஆசிரியர்: கண்ணாசாசன்

உள்நாடு (இலங்கை உட்பட) விலை 16 புதிய காசு | வெளிநாடு 20 காசு | அலுவலகம்: 'தென்றல்' சென்னை-6

மலர் 5

சென்னை

27-9-58

சனிக்கிழமை

இதழ் 15

பெருமூச்சு சாதாரணமாக வருவதில்லை. தன்னால் சாதிக்கமுடியாமோ, முடியாதோ என்றெண்ணி இறுதியில் ஒரு செயலைச் சாதித்து விட்டால் ஒரு பெருமூச்சோடு ஆற தலகைகிறான். கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்த ஒன்று கிடைக்காமல் போவதிலும் ஏற்படுவதுண்டு. காதல் வயப்பட்ட இரு தர்பினரும் வெற்றியடைந்த பிறகு ஒரு பெருமூச்சு விடுவார்கள். கைக் கூடப் பெறுமல் ஏமாற்றமடைந்தவர்களும் பெருமூச்சு விடுவது முண்டு. காதல் வெற்றியால், அல்லது விழ்ச்சியால், ஏற்படுகின்ற பெருமூச்சு சமூகத்தில் அவ்வளவு பெரிய புகழ்ப்பத்தை யுண்டாக்குவதில்லை.

ஆனால் அரசியல் ஏமாற்றத்தால் அல்லது வெற்றியால், படையெடுப்பின் வெற்றியால், அல்லது விழ்ச்சியால் ஏற்படுகின்ற பெருமூச்சு நாட்டிலே பெரிய பெரிய கொந்தளிப்பையுண்டாக்கியிருக்கின்றது. அரசியல் இரு வகைப்படும். ஒன்று ஒளிபெற்ற அரசியல், மற்றொன்று இருள்பெற்ற அரசியல், ஒளி பெற்ற அரசியல் அரிசாசனம் யாரை வேண்டுமானாலும் தாக்காது. இருள்பெற்ற அரசியல் யாரை வேண்டுமானாலும் தாக்கும். இந்த அரசியல் தத்துவம் மறைமுகமாக நமக்கு வேறென்றை உணர்த்திக்கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் அரிசாசனத்தில் அமரமுடியாதவர்கள் எல்லாம் அரசியல் தெரியாதவர்கள் என்றே, அமர முடிந்தவர்கள் எல்லாம் அரசியல் மேதைகள் என்றே எண்ண வேண்டாம் என்பதுதான் அது. எவ் மரமேறவதால் பலமுள்ளதென்றே, புவி மரமேறாதால் பலமற்றதென்றே யாரும் எண்ணிவிடமாட்டார்கள் அல்லவா, அதைப்போல.

'செல்வத்தால் சிலம் வராது, சிலத்தால் வேண்டுமானால் செல்வம் வரலாம்' என்றான் சார்கமஸ். அது இன்றைய நம் நாட்டு அரசியலுக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கிறது. சிலமாக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோர்கள் செல்வத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாமலும், செல்வத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுகின்றவர்கள் சிலத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாமலிருக்கிறார்கள். என்பதுதான், நாம் அன்றும் காணும் காட்சியாக இருக்கிறது.

சிலத்தை வென்ற சாக்கிய சிம்மமும் 'அப்பா! இதையடைய இவ்வளவு உழைப்பா,' என்று இரதியில் பெருமூச்சுக்கவிட்டான். செல்வம் எவ்வளவு இருந்தால் தன்னையே தனவான் என்று அகிலம் ஏற்றுக் கொள்ளும் என்று சித்தித்துச் சித்தித்து, அந்தச் சித்தியிலே ஒரு தெளிவு பிறக்காத காரணத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் எண்ணாத தொலையாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதையும் உலகம் அறியாமலில்லை.

எப்போது தொலையும் இந்தப் பெருமூச்சு? உலகம் தொலையும்போது தொலையும். எப்போது உலகம் வளவு உழைப்பா,' என்று இரதியில் பெருமூச்சுக்கவிட்டான். செல்வம் எவ்வளவு இருந்தால் தன்னையே தனவான் என்று அகிலம் ஏற்றுக் கொள்ளும் என்று சித்தித்துச் சித்தித்து, அந்தச் சித்தியிலே ஒரு தெளிவு பிறக்காத காரணத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் எண்ணாத தொலையாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதையும் உலகம் அறியாமலில்லை.

எப்போது தொலையும் இந்தப் பெருமூச்சு? உலகம் தொலையும்போது தொலையும். எப்போது உலகம்

இந்த பெருமூச்சையடக்கத்தான் நான் ஒரு பெருமூச்சுக்கவிடுகிறேன் என்றார்கள் மன்னர்கள். அவை உண்மைதானா? சரிதம் சித்தியகண்ணாரோடு ஒரு பெருமூச்சுக்கவிடுகிறது. அதில் என்னென்ன உண்மைகள் வெளி வருகின்றன என்பதைக் கவனிப்போம்.

ருஷ்ய நாட்டு எல்லை, படைகள் பின்வாங்குகின்றன. ருஷ்யப் போர் வீரர்களுக்குப் பயந்தா, இடீலை, இடீலை, பீரகு ஏன் பின்வாங்குகின்றன? வீர கெப்பேரவியனே பதில் சொல்கின்றான் கேளுங்கள்

பின் தலைவர் ஸ்டாலின், இன்னொருவர் கடைத்தெடுத்த அரசியல் இருப்பு மனிதன் சர்ச்சில், இந்த முயற்சியை எனக்கு வயதில் முதல்வர்கள்தான். அந்த மூவர் மாத்திரம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து என்னிடம் வாட்போர் புரிந்திருந்தாலும் வெற்றியடைந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் எந்த சக்தி என்னை விழ்த்தியது? அமெரிக்காவின் பணம், ருஷ்யாவின் பலம், இங்கிலாந்தின் அரசியல் நம்பீரம், இந்த மூன்று ஒன்றாகச் சேர்ந்துகொண்டு என்னை யும், என் நாட்டையும் விழ்த்தி விட்டது.

குடிக்கும் குடி, நாணும் குடிக்கிறேன்! என்ற சொல்லிக் கொண்டே விஷத்தைக் குடித்து விட்டு கோப்பையைக் கீழே வைத்து ஒரு பெருமூச்சுக்கவிட்டான் இடீலர். அப்போதுதான் அவன் கண்கள் உலகத்தைவிட வேகமாகச் சுற்றின. அன்ற தவன் விட்ட ஒரு பெருமூச்சுச் சர்வாதிகாரவாடை விசுவது எவ்வளவு அபாயம் என்பதை உணர்த்திக்கொண்டே இருக்கின்றது. அந்தப் பெருமூச்சுக்குப் பிறகாவது உலகம் ஒரு கீலை பெற்றதா இடீலை. ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியாக இருந்த இடீலர், இந்த கீலைக்கு உயர்ந்திருக்கின்ற போது, நாம் ஏன் அவன்கையாண்ட முறைகளைவே கையாண்டு சனநாயகப் போர்வையிலே ஒரு சர்வாதிகாரியாகக் கூடாது என்ற நம்பாசை ஒரு சிலரைப் பிடித்திருந்து ஓரளவுக்கு அவர்களை வெற்றி பெறவும் செய்திருக்கிறது.

காலமெல்லாம் உழைக்கும்என்ற எண்ணத்தால் யாரும் கண்ணாடிச் சாமான்களை வாங்குவதில்லையல்லவா, அதைப்போலத்தான் இந்த தற்காலிக வெற்றியடைகின்றவர்கள் வால் அறுத்த நரி ஓடிய வரையிலும் லாயம் என்று நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

இதைப் புரிந்தகொள்கின்ற கீலை யிலே மக்கள் தயாராகின்ற வரையில் அந்தத் தற்காலிக வெற்றியின் ஆயன் நீண்டுக்கொண்டே போகும்!

ஏவாலை ஒரு பெருமூச்சு

தொலையும் அதற்கு விடையும் ஒரு பெருமூச்சுக்கான்.

மன்னராட்சியிலே இருந்து மக்களாட்சியாக மாற்றினால் தொலையும், அப்படியும் அதற்கு ஒரு அறி குறியே தென்படவில்லை, ஏன்?

'ஒழுக்கு, ஒழுக்கு' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுவிடுவது மன்னராட்சி, 'ஒழுக்கம், ஒழுக்கம்,' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுவிடுவது மக்களாட்சி. இந்த இரண்டின் முடிவும் பெருமூச்சோடு முடிவடைகிறது.

தனி ஒருவன் மண்ணைக்காக்க பலர் மடிவது மன்னராட்சி. அந்த வீரப் பெருமக்களை இடுகாட்டில் வைத்துத் திரும்பும்போதும் பெருமூச்சு.

பலர் தேவைக்காக ஒருவன் மடிவது மக்களாட்சி. அந்த ஒருவனை ஈழத்துக்கொடுப்பீவிட்டுத் திரும்பும் போதும் பெருமூச்சு.

கழனி சுற்றும் கத்தன், ஏர் உழும் ஏகம்பரம், சேலை செய்யும் சோலை யப்பன், பாளை செய்யும் பரமானந்தன், வாயல் காக்கும் வடமலை, தெருக் கூட்டும் தனபாபுரி, வண்டி ஓட்டும் வையாபுரி, மூட்டைத் தூக்கும் முனியாண்டி, களை கொத்தும் காத்தாயி, ஆகிய இவர்கள் வீடும் பெருமூச்சு ஒன்றாகத் திரட்டி,

'உலகமெல்லாம் வெற்றிகொண்டேன். ஆனால் இந்த ருஷ்ய நாட்டில் எளிகின்ற தீயையும், அடிக்கும் காற்றையும், கொட்டும் பனியையும் வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. போர் வீரர்களே மற்றமோர் சமயம் வருவோம். இப்போது வெற்றி கரமாகத் திரும்புங்கள்,' என்று சொல்லி பெருமூச்சோடு திரும்பினான்; அன்று அவன் விட்ட பெருமூச்சுக்கு எவ்வளவு முதலிடம் பாருங்கள்.

'காதலி! ஏவா' இனி நாம் பிழைத்திருந்தால் எதிரிகள் கையது செய்துவிடுவார்கள். என் பெயர் கேட்காத உலகத்தின் எந்த கோடியு மில்லை. யாராலும் வெற்றி பெறமுடியாத வான் இண்டன் பார்க் என்பதைத் தேர்தலில் வெற்றி கண்டேன். 'எனது போர்ட்டன்,' என்ற நூலையும் எழுதி முடித்தவிட்டுண்டேன். சொன்ன நாளில் சொன்ன இடத்தைக் குறிவைத்துத் தாக்கினேன். பாடே நடுங்கியது. சேர முடியாத மூவர் அண்டலாண்டிக் முகடலில் ஒன்றாகச் சேர்த்தனர். அந்த சண்டாளர்கள் யார் என்று தெரிந்துகொள்ள விழும்புகிறாயா? சாவின் சமீபத்திலே இருக்கும் இந்த நேரத்தில் அவர்கள் பெயர்க்களையும் சொல்லிவிடுகின்றேன். ஒருவர் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட், மற்றொருவர் பொதுவுடமை நாட்

கருத்தரங்கம்

இலட்சிய நபர்கள்

இலட்சியம் என்றால் என்ன? நோக்கம், குறிக்கோள், பயன் என்ற பொருள்களைத் தரும் சொல் இலட்சியம்.

நபர் என்றால் என்ன? நடிப்புக் கலையினை அறிந்தும், மற்றவர்களும் அக்கலையினைக் கண்டு இன்பம் பெறும் வகையில் நடித்திடும் திறமையினை உடையவரை நபர் என்போம். தனக்கென ஒரு குறிக்கோள் கொண்டு நடிப்புக் கலையினை அறிந்து திறமையுடன் நடித்திடும் நபர் இலட்சிய நபர்.

தமிழகத்தில் பல நபர்கள் கலையுலகில் இருக்கின்றனர். சிலரே தங்களுக்கென கொள்கைகள் கொண்டு வாழ்கின்றனர். கலையுலகில் மட்டும் கலைஞர்களாக வாழ்பவர்கள் சிலர். மக்கள் மன்றத்திலும், கலையுலகிலும் ஓர் இலட்சிய நபராக இராசேந்திரன் சிறந்து விளங்குகிறார். தனக்கென ஒரு கொள்கை அக்கொள்கை தன்னொருவர் வாழ்க்கைக்கு என்றோ, தன் குடும்ப வாழ்விற்கோ அல்ல, தென்னாட்டிற்கும், தென்னக மக்கள் வாழ்விற்கும் வளம் காண வேண்டும் என்பதற்கும் பயன் தரும் இலட்சியம். தென்னகம் தனி நாடாக தங்கள் இன அரசு கொண்ட நாடாகக் காண வேண்டும் என்ற இலட்சியம். எனவேதான் மக்கள் மன்றத்தில் இன்று பல நபர்கள் இருந்தாலும் ஒரு இலட்சிய நபராக விளங்குகிறார். அந்த இலட்சியம் தன் வாழ்க்கைக்கு உயர்வுகாண பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் வளரும் கலைக்கும், பரவும் பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளுக்கும் பயன்படுத்துகிறார்.

திரைப்பட வரலாற்றிலே ஓர் மாற்றம் உண்டாகியவர் அறிஞர் அண்ணா. அவர் எழுதிய "வேலைக்காரி" மக்களுக்கு ஒரு விதப் புது ஆர்வத்தைக் கிளர்த்தது. அதுதான் "வசனம்". கருத்தமைந்த வசனத்தைக் கேட்டிட மக்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

வறுமையில் வாழ்ந்த எஸ். எஸ். ஆர். தனது வாழ்வில் வளம் காண தனது இலட்சியத்

தில் மாற்றம் காணவில்லை. வளமான வாழ்வு கிடைத்த போதும் தனது இலட்சியத்தில் மாற்றம் காணவில்லை. தனது திறமையாலும், தன்மடிக் கையாலும் கலைஞரின் ஒத்துழைப்புடன் உயர்வைக் கண்டார். இப்பொழுது சிறந்த நபராகவும் விளங்குகிறார். தான் உயர இலட்சியத்தை ஓர் ஏணியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பின்னர் இலட்சியத்தை ஒதுக்கியவர் அல்ல. கழகத்தில் கவிஞர், கலைஞர் நபர்கள் கலைக்குழுவை அமைத்தபோதும் உறுப்பினர், இன்றும் உறுப்பினர். கலையுலகில் இலட்சியக் கவிஞர் கண்ணதாசன், கலைஞர்களுக்கிதி, அவர்களுடன் இலட்சிய நபர் எஸ். எஸ். ஆர். என்று மகிழ்கிறோம்.

வாழ்வில் வளம், கலையுலகில் சிறப்புக் கிடைத்த போதிலும் தன்னுடன் இருந்த நல்லவர்களையும், நண்பர்களையும், கழகத்தவர்களையும் மறவாத நல்லிதயம் கொண்ட இராசேந்திரனாகவே உள்ளார். போற்றதலுக்குரியவராகவும் உள்ளார். அவரது கொள்கைகளையும், கலைத்தொண்டையும் வளர்த்து வரும் கோபுரம்போல "அண்ணா இல்லம்" விளங்குகிறது. "அண்ணா இல்லத்தில்" அறிவினை வளர்ப்பதும், இலட்சியங்கள் உருவாகுவதும் காண்பவர்கள் தானே நாம். கழகம் ஓர் குடும்பம். தம் குடும்பத்தில் அண்ணாவாக இருப்பவர் அறிஞர் அண்ணா. எனவேதான் நம் குடும்பத்தில் ஒருவர் இராசேந்திரன் தனது இல்லத்திற்கும் "அண்ணா இல்லம்" எனப் பெயர் அமைத்துள்ளார்.

அண்ணாவின் இலட்சியம் தன்னை இலட்சிய நபராக ஆக்கியது, கலைவாணரின் தலை தன்மை தன்னை இசைபட வாழ வைக்கிறது என்பதை உணர்ந்தவர், தன் உணர்ந்ததில் மாற்றம் காணாதவர்.

கலையுலகில் "குல தெய்வமாக" என்பொழுது வழி பிறக்கும் என்போர்க்கு "தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்" என்றும்,

வறுமை இதழை காணும் தொழிலாளர்களுக்கு வளம் பெறுக்கும் "முதலாளியாக" காட்சி தந்தார்.

இலட்சிய நபர் பெயரால் ஓர் நாடக மன்றம். தனது நாடக மன்றத்தின் ஒத்துழைப்புடன் நாட்டு மக்களுக்குப் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைப் பரப்புகிறார். தமிழகத்தில் நாடகங்கள் பல நடைபெறுகிறது. நாடகங்களில் "மணி மகுடமாக" அவர் நாடகம் நடைபெறுகிறது. அவரது கருத்துக்கள் "புது வெள்ளமாக" தமிழகத்தில் பரவுகிறது. அவரது

★ —1-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி— ★

மன்னன் எப்போது ஒழிவான் என்று எப்படி மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விடுகிறதோ அதைப்போலத்தான், சனநாயக அரசியல் பிடம் ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை மாற்றப்படுவதாக யிருந்தாலும், அதன்மேல் அசையாத கற் சிலபோல் வீற்றிருக்கும் ஒரு கட்சியின் ஆட்சி எப்போது மிரந்தரமாக நீக்கப்படும் என்பதை தெரியாமல் திண்டாடி பெருமுச்சு விடுகின்றார்கள்.

பணத்தால் மக்கள் அறிவை குரையாடுகின்ற நிலையிருக்கின்ற வரையில் அரசியல் ஆங்கடலின் அடிவாரத்திலே இருக்கும் அரசியல் மேதைகளை மேலே கொண்டு வருவது எளிதானதல்ல என்பதை உணருகிறோம்.

"இந்தியாவை உருவாக்குகின்றார்கள் தொழிலாளிகள். பணம் சேத்துக் கொடுக்கின்றார்கள் வணிகர்கள், கத்தியும் கையுறியும் காப்பாற்றுகின்றார்கள் அரசர்கள். இவர்களுடையெல்லாம் ஆள்கின்றார்கள் புரோகிதர்கள்? என்றார் காரல் மார்க்ஸ்.

"கலையை உண்டாக்குகின்றவர்கள் தாய ஆரிய ரத்தம் படைத்த சர்மானியர்களாகிய நாம், அதை வளர்ப்பவர்கள் ஐரோப்பியர்கள்.

நடிப்புத்துறையில் தனக்கென ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர் இலட்சிய நபர் எஸ். எஸ். இராசேந்திரன். அவருக்கென வேறு யாரிடமும் இக்லாத தனி பாணி உண்டு. இளைஞர்தம் நெஞ்சங்கவர்ந்த உயர் நபர் அவர். அவர்பற்றிய கட்டுரை இது.

பேச்சில் கருத்தமைந்த வசனம் உயிர்ப்பு பெறுகிறது.

கழகத்தில் நடிப்பிசைப்புலவர்கே. ஆர். ஆர். புரட்சி நபர் எம். ஜி. ஆர். இலட்சிய நபர் எஸ். எஸ். ஆர். இவர்கள் பெயர்களில் அற்புதப் பொருத்தம். அனைவர் பெயரும் ஆர். என்ற எழுத்து துவக்கம். (R-Rational Views) பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள் என்ற பொருளினாத் தரும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஏற்பவே வாழ்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் இலட்சிய நபரின் தொண்டு வளர்க! அவரது புகழ் பரவுக! தமிழரின் பண்பு வாழ்க!!!

-ஓ. பா. சரவணவேலு

★ அதை அழிப்பவர்கள் கரும் பன்றிகளாகிய இந்தியர்கள்! என்றான் இடலர்.

"நல்ல இந்தியன் என்றால் செத்த இந்தியன்" என்று பேசுகிறார்கள் பிரிட்டிஷ் மக்கள் சபையில், நாம் விரைவாக இந்தியாவுக்குச் செல்ல வேண்டும், ஏனெனில் அங்கே நான் மனிதர்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும், இப்போதிருப்பவர்கள் எல்லாம் பெண்களும் பேடிக்களு்தான்" என்றார் விவேகநாதர் அமெரிக்காவில்;

இவற்றில் எதைக் கேட்டு நாம் பெருமூச்சுவிடுவது? காலந்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

"சர்க்காரின் பரிபூரண வடிவத்தான், சட்டரீதியான மன்னராட்சி என்றான் ஹெக்டர்

எகலின் இந்த இறற்பு போனவாதத்தைப் பொடிப் பொடியாக்கி "மக்களின் நியாயமான உரிமைகளை யளித்து அதைக் காப்பாற்றுவது தான் மக்களாட்சியின் மாளாத தத்துவம் என்றான் ருசோ.

மக்கு மன்னராட்சி ஒழிந்த மக்களாட்சியே கிடைக்கவில்லை, பிறகு ஆட்சிதான் கிடைத்திருக்கிறது. அப்படி என்றால் இது நாட்டில் ஒரு சிலரின் வேட்டைக்கார ஆகவே இந்த அநாகரிக அரசியலை ஒருபெரு முச்சென்கிறோம், தவறென்ன? ★

மக்கள் திரண்டு சென்ற, நாடாள் வோர் கூறும் நல்லுரை கேட்டு இன் பற்றிட ஆவலுடன் துடித்த காலம் மலே ஏறிவிட்டது; இப்போது மக்கள் எக்காரணத்துக்காகவோ, எய்கோ கூடுகிறார்கள் என்றால், அங்கு சென்று அவர்கள் காதினிலே நமது விஷயத்தைத் திணித்துப் பார்ப்பவரின் என்ற நாடாள்வோர் துடிக்கிறார்கள்; பரவல், பசி அவ்வளவு! என் செய்வார்!

“போற்றுபவர் போற்றட்டும்; புழுதி வாரித் தூற்றுவவர் தூற்றட்டும்; தொடர்ந்து செல்வேன் ஏற்றதொரு கருத்தை என(து) உள்ளம் என்றால் எடுத்துரைப்பேன் எவர்வரினும் நிலிலேன்: அஞ்சேன்!”

வண்பாடு

மலர் 5 | 27-9-58 | இதழ் 15

எனக்கென ஓர் வீடு

புரந்த வெளியிலே புல்மேய்ந்து, மரத்தடியிலே அசைபோடும் மாடாக நான் பிறந்திருந்தால்...கழிபெருட்களைத் தின்று, சாம்பலிலே புரண்டு சங்கீதம் பாடும் கழுதையாக நான் உடலெடுத்திருந்தால்...

இலை ஓசை கேட்டு ஓடி, கூடி வருவன கண்டு குலைத்து, விழுந்ததைத் தின்று வெயிலில் அழையும் நாயாக நான் உயிர்த்திருந்தால்.....எனக்கொரு வீடு தேவையில்லை!

நான் மனிதனாகப் பிறந்துவிட்டேன்.

மாடமாளிகைகளில் வாழும் ஆதிக்க வெறியர்களுக்குப் பதுபோலவே, எனக்கும் அங்க அவயவங்கள் இருக்கின்றன.

அவர்களுக்கென ஆசாபாசங்கள் இருப்பன போன்றே எனக்கும் இருக்கின்றன.

அவர்கள் அனுபவிக்கும் உரிமைகள் எனக்கு மட்டும் ஏன் இல்லை?

எனது எல்லைக்கோட்டை அழித்துவிட இன்னொருவனுக்கு என்ன உரிமை?

எனக்காக, என் சார்பில், என் அனுமதி இன்றியே பிரதிநிதித்துவம் வகிக்க இன்னொருவன் ஏன் முன்செல்ல வேண்டும்?

என் வயிறு பசிப்பது எனக்குத்தானே தெரிகிறது!

என் வயிற்றுக்காக என் கைகள்தானே நீளுகின்றன?

என் உடம்பில் அரிப்பு ஏற்படுவதை நான்தானே உணர முடிகிறது?

என் உணர்ச்சிகளை இன்னொருவன் எப்படி அறியமுடியும்?

என்னை யாரும் காப்பாற்ற வேண்டாம்!

என் பொருட்டு யாரும் நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கவேண்டாம்.

என்னை வேலை வாங்கி, எவனும் கூலி தரவேண்டாம்.

எனக்குள்ள நியாயமான உரிமைகளோடு நான் பட்டினி கிடக்கவும் தயாராயிருக்கிறேன்.

அடிமை நாயின் கறி உணவையிட சுதந்தர யானையின் பட்டினிக்கு மரியாதை அதிகம்.

பழத்தட்டில் புரளும் கூண்டுக்கிரியைவிட, பசியோடு அழையும் காட்டுக்கிரிக்கு பெருமை அதிகம்.

மாபெரும் மாளிகையில் அடிமையாக வாழ்வதைக் காட்டிலும், மண் மேட்டில் விடுதலை கீதம் பாடவே எனக்கு ஆசை.

நான் தனியாகப் பிரிந்திருந்தால், பிறர் என்னைக் கவர்ந்து சென்று விடுவர் என்பதற்காக, தன்னிடமே வைத்துக்கொள்ளக் கச்சை கட்டுகிறார்கள் சிலர். அவர்கள் அந்தப் 'பிறரினும்' கொடியவர்கள்!

என்னை அணைப்பதால் தங்கள் பசி அடங்குகிறது என்பதற்காகவே அணைக்கிறார்கள்.

என்னிடத்தில் அவர்களுக்கு உண்மை அன்பு இல்லை.

எனக்கும் அவர்களுக்கும் உறவு இல்லை. என் தந்தைக்கு அவர்கள் பிறக்கவில்லை. நான் பேசுவது அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. என் கண்ணிற்கு அங்கே கருணை இல்லை!

தூர தேசங்களில் சோர்ந்து, துயர் கொண்டு, மெய் தளர்ந்து, கருகி துடித்துக் கிடக்கும் என் சகோதரர்களிடம் கருணை காட்டுவாரில்லை.

அவர்களின் கண்ணிரைவிட தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத அணுகுண்டுப் பிரச்சனையைப் பெரியதாகக் கருதுபவர்கள் என்னை ஆண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துன்பங்களெல்லாம் எனக்கு.

இன்பங்களெல்லாம் அவர்களுக்கு.

நானும் அவர்களும் ஒரே தாயின் புதல்வர்களாம்.

தத்துவத்துக்கும், யேர் நடை முறைக்கும், இயற்கைக்கும் ஒத்துவராது உறவில் அழிந்துபட நான் தயாராயில்லை.

என் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்கள், என் காலிலே காயம் பட்டால் தங்கள் கண்ணிலே இரத்தம் விடக்கூடியவர்கள்.....

இவர்களோடு நான் ஒத்திருந்தால் போதும். என்னிடம் வரி வாங்கி இராணுவத்தை நடத்தி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் எஜமானன் எனக்கு வேண்டாம்.

பொழுது புலர்வதைத் தானே அறிந்து, மடித்துக் கிடந்த சிறகுகள் ஒருமுறை தட்டி விட்டுக்கொண்டு, இலை தழைகளிலே காற்று வந்தெழும்பும் இனிய ராகத்தைச் சுவைத்தபடி, குஞ்சுகளுக்கு இரை தேடக் கூனிப் பறக்கும் பறவையாக இருக்க நான் விழைகிறேன்.

சங்கிலியை, தங்கத்தால் செய்து கட்டிவிடுவதாலேயே விலங்கு சுதந்தரச் சின்னமாவதில்லை.

ஒரு மாபெரும் நிலப்பரப்பின் எல்லா வகையான இனங்களும் உறவு கொண்டு வாழ்வதிலே எனக்குக் கசப்பில்லை.

ஒருவனைத் தின்று இன்னொருவன் வாழ்வதற்குப் பெயர் உறவல்ல. வந்தவர்களாலே வலிந்து கட்டப்பட்ட கயிறு எங்களுக்குள்ள சொந்தத்தைக் குறிக்காது.

அதிகாரத்திலிருப்பவர்களையும், இந்த ஆபாசமான கூட்டுறவால் பயனடைபவர்களையும் தவிர யாரும் இதனையியாம என்று கூறமாட்டார்கள். வடதேசத்தவன் பேச்சை நான் புரிந்துகொள்ள ஒரு சட்டம் தேவைப்படுகிறது.

இது ஒரு தாயின் மக்கள் என்பதற்கு அடையாளமா?

அதிகார வர்க்கங்களின் பொய்யைவிட, அடிமையின் உண்மைக்கு பலம் குறைவு என்பதால் அடங்கியே இருந்துவிட நான் தயாராயில்லை.

ஒரே மொழி பேசும் ஆங்கிலேயரும் அமெரிக்கர்களும் ஒத்துப் போக முடியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் அவரவர் நாட்டுப் பற்றுத்தான்.

ஒரு மொழியாளருக்கிடையிலேயே நிலைமை இதுவேன்றால் பலமொழி பேசும் கண்டம் எப்படி பாரத சமுதாயமாகிவிடும்?

இல்லை. என்னைக் கொத்திக் குடித்து இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதற்காகவே கூட்டுறவு முழுக்கம் எழுகிறது.

தன்னை வளப்படுத்திக்கொள்ள என் பொருளாதாரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்பவர்கள், என்னைப் பிரித்துவிட மறுக்கிறார்கள்.

சுயபட்டமான இந்த உண்மைகளை மறைப்பதற்காகவே, என் சகோதரர்களில் சிலர் அவர்கள் சார்பில் அதிகாரத்திலிருக்கிறார்கள்.

ஏமாளிகளாலும் கோமாளிகளாலும் நிறையப்பெற்று, தும்பிச் சோர்ந்து போன என் சமுதாயத்துக்கு இந்த உண்மைகளை நான் சொல்லியே தீர வேண்டும்.

பொய்மைகளுக்குப் பின்னாலே வாழவும், உண்மைகளுக்குப் பின்னாலே சாவும் பொருந்தி வருதல் உலகியற்கை.

இந்த உண்மைகளுக்காக என் கால், கைகள் துண்டிக்கப்படுவதாயினும், உதிரும் கொட்டப்படுவதாயினும், உயிர் பிரிக்கப்படுவதாயினும் எனக்குச் சம்மதமே.

தளர்ந்து கிடக்கும் பிள்ளைகள் மரநிலையில் கண்துயில வேண்டும் என்பதற்காக அங்கே வளர்ந்து கிடக்கும் புற்றை நான் அழிக்க விரும்புகிறேன்-அதில் பாம்புக்குமெனத் தெரிந்தும்.

கொத்தப்பட்டு நான் மடிந்தபோதிலும் என் குலம் தழைத்தால் போதும்.

ஆண்டுக் கணக்காக, யுக யுகாந்திரங்களாக வகை வகையான ஆதிக்க வெறியர்களில் எவருக்கும் கட்டுப்பாடாமல், எந்தக் காரணத்துக்காகவும் அடங்கிக்கிடவாது நான்முழுதும் ஓயாமல் எழுந்துகொண்டிருக்கும் கடல் அலைகளே, உங்களைப் போலவே என் சமுதாயம் வாழவேண்டும்.

தத்தித் தவழ்ந்து தளிக்காற்றில் ஆடிவந்து முத்துமழை பொழியும் முகில்கூட்டங்களே, உங்களைப்போலவே என் சமுதாயம் வாழவேண்டும்.

பாடிப் பறந்து ஆடித்திரியும் பறவைக் கூட்டங்களே, நீங்கள் என் சமுதாயத்தின் எதிர்காலத்துக்கு உதாரணமாக இருக்கவேண்டும்.

இன்றைய உலகம் இருளடைந்திருக்கிறது எனக்கு.

நாளைய உலகம் நட்சத்திரமாகத் தொடங்கி, சந்திர ஓளியாக வளர்ந்து, சூரிய ஓளியாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன்.

அவனி தோன்றிய நான்தொட்டு, ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக எங்களுக்குள்ளாகவே நாங்கள் அமைத்துக்கொண்ட அமைப்புகள் மீண்டும் எங்களுக்கே திரும்பி வரும்.

இன்னொருவன் சொத்திலே நாங்கள் பங்கு கேட்கவில்லை.

பிள்ளைக்குத் தாயிடத்திலே எவ்வளவு உரிமையோ அவ்வளவு உரிமை இந்த நாட்டிடத்திலே எங்களுக்கு உண்டு.

அமைதியை முன்னிட்டும், பலரது குருதி வீழ்வதைத் தடுக்கும்பொருட்டும் கேட்கவே தேவையில்லாத சிலரிடம் போய் எங்கள் நாட்டைப் பிரித்துக் கொடு என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இது நியாயமான முறையில் நடைபெறவில்லையானால், இந்த நாட்டு மக்கள் தங்கள் சுதந்தர மக்கள் என்று பிரகடனப்படுத்த வேண்டியிருக்கும்.

இதனை வடக்கே இருப்பவர்களுக்கும், தெற்கே இருப்பவர்களுக்கும் அறிவுறுத்தும் நாளே செப்டம்பர் பதினேழு.

ஆம்; எந்த ஆண்டிலேனும் இதே செப்டம்பர் பதினேழு, 'எங்கள் திராவிட நாடு தனி நாடு' என உலகுக்குப் பறை சாற்றும்.

வாழ்க திராவிடம்!

—கண்ணதாசன்

பொம்மையா ஒருவற்றகு முயற்சிக்கவில்லை. அவன் ஒரு திடமான முடிவோடு வந்திருந்தான். இராமையா இலட்சுமியின் கதி என்ன ஆயிற்று என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். கடிதத்தில் ஊமைத்துரையிடம் கையெழுத்து வாங்கப்பட்டதா, இல்லையா என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்காக அடி உதைக்கையுள், சிறைவாசக்தையும் அவன் அனுபவிக்கத்தயாராக இருந்தான். கோட்டைக்குள்ளிருந்து சிலர் ஓடிவந்தார்கள். பொம்மையாவின் கண்ணத்தில் அறைந்து உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அவர்களோ கும்பினியரால் நியமிக்கப்பட்ட காவலர்கள். இரகசியங்களைக் காப்பாற்றுவதும், உண்மையாக நடந்துகொள்வதும் அவர்களுடைய முக்கியமான வேலைகள். அதில் சிறிது தவறினாலும் சுட்டுக் கொல்லப்படுவார்கள். இந்த பயங்கரமான சூழ்ச்சியில் அவர்கள் இராமையாவுக்கும், இலட்சுமிக்கும் உதவினார்கள். இராமையாவையும், இலட்சுமியையும் தீயபந்தத்தால் சுட்டவன் அவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்ததுவிடுவது சலபமல்லவா, அதனால் அவளை எப்படியாவது பிடித்துவிட வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் தானாகவே வந்து விழுந்துவிட்டான்.

பரபரவென்று கோட்டையின் உட்பகுதி மண்டபத்துக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள். அவர்களில் சிலர் முரட்டுத்தனமாக அவனிடம் நடந்துகொண்டார்கள். முகத்திலும், முதுகிலும் மாறி மாறிக் குத்தினார்கள். அவன் முக்கிவிருந்து இரத்தம்

வழிந்தது. அப்போதும் அவன் எதவும் பேசவில்லை. தான் செய்த குற்றத்துக்கு இது சரியான தண்டனைதான் என்றே சகித்துக்கொண்டான்.

'நீ யார்? உண்மையைச் சொல்லிவிடு! உண்மையைச் சொல்லிவிடு; இல்லையென்றால் இராமையாவின் சடலத்தோடு உன் சடலமும் சேர்ந்து எரிய வேண்டியிருக்கும்' என்றான் ஒருவன்.

பொம்மையாவுக்கு பகிரென்றது.

இராமையா இறந்துவிட்டானா? மூடப்பட்ட வண்டிக்குள் அவன் சடலம்தான் சொண்டு செல்லப்பட்டதா? கேட்ட அழகுரல் இலட்சுமியின் குரல்தானா?

அவன் வாய்விட்டுக் கதறி விட்டான். 'ஐயோ! அம்மா! அம்மா!' என்று மண்டபத்துத் தூணிலே முட்டிக்கொண்டான்.

'எண்டா கதறறே, கயவாளிப் பயலே! நீ, யாருக்காக வேவு பார்க்க வந்தே? மரியாதையாச் சொல்லிடு. கும்பினி அதிகாரிக் கிட்ட இகையெல்லாம் சொல்லிட்டியா? உள்ளதைச் சொல்லு உன்னை விட்டுடறேயும்' என்றான் ஒருவன்.

'செம்மைக்கு நாலு போடுங்க; அப்பதான் சொல்லுவான்' என்றான் அந்தக் கிழவி.

பொம்மையா வாய் திறந்து பேச ஆரம்பித்தான்.

'நீங்க நப்புலு நம்புங்க. உண்மையை நான் சொல்றேன். நான் புரட்சிக்காரங்கள்'ல ஒருத்தன். எங்களுக்காக கையெழுத்து வாங்கத்தான் ராமையாவும் லட்சுமியும் வந்தாங்க...' என்று தொடங்கி, நடந்தவற்றை ஒன்று

விடாமல் சொன்னான் பொம்மையா.

அவ்வளவையும் கேட்டபிறகு கூட சிலர் அவனை நம்பத்தயாராக யில்லை. ஓரிருவர் அவன் சொன்னதை நம்பினார்கள். அவன் சிறைக்குள்ளிருந்து சுரங்கத்துப் பாதையில் வந்ததனால், இதில் உண்மை இருக்கும் என்று எண்ணினார்கள். இல்லையென்றால் அவன் அந்த வழியாக வந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையல்லவா?

பொம்மையா தங்கள் திட்டத்தைக் கூட அவர்களிடம் சொல்லி விட்டான்.

'இராமையாவின் கையில் ஒரு ஓலை இருந்திருக்குமே; சுரங்கத்திலிருந்து அதை எடுத்தீர்களா? அதை எடுத்துப் பாருங்கள்; நான் சொன்னது உண்மை என்று நம்புவிர்கள்' என்றான்.

அந்த ஓலையை அவர்கள் பத்திரமாக வைத்திருந்தார்கள். ஒருவன் போய் அதை எடுத்து வந்து படித்தான். எல்லோருக்கும் பொம்மையாவிடம் நம்பிக்கை பிறந்தது. அவன் கைக் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டார்கள்.

'இப்பொழுதே நான் ராமையாவின் சடலத்தைப் பார்க்க வேண்டும். லட்சுமியின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்' என்று பதறினான் பொம்மையா.

'சரி, இடுகாட்டுக்குப் போவோம், வாருங்கள்' என்று காவலர்கள் இரண்டு பேர், அவனை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

பொம்மையாவின் மூக்கில் வழிந்த இரத்தத்தை அவர்களில் ஒருவன் அனுதாபத்தோடு

துடைத்துவிட்டான். கோட்டைக்கு வெளியிலே வந்து, குதிரைகள் மீது ஏறினார்கள் முவரும். தூரத்திலிருந்து விசிலடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. குதிரையைத் தட்டிவிடப்போன பொம்மையா, அப்படியே அசையாமல் நின்றான். புரட்சிக்காரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எழுப்பிக்கொள்ளும் ஒலிமுறை அது. அது காவலர்களுக்குத் தெரியாது. திகைத்து நின்ற பொம்மையாவைப் பார்த்து, ஏன் என்று கேட்டார்கள்.

'அந்தக் கடிதம் கொடுத்து அனுப்பினார் என்று சொன்னேனே எங்கள் தலைவரீரத்தேவர், அவர் வருகிறார்' என்று கூறிய பொம்மையா, தானும் திருப்பி விசிலடித்தான். இலை தழை களுக்கூடே 'சர சர'வென்ற சத்தம் கேட்டது. சிறிது நேரத்தில் வீரத்தேவன தோன்றினான். பொம்மையாவின் அருகில் குதிரைகளிலிருந்து காவலர்களைப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு கணம் பேசாமலிருந்தான். பொம்மையா கைக் கைது செய்துவிட்டார்களோ என்று அவனுக்குச் சந்தேகம் தட்டியது. அதற்குள் பொம்மையாவே இறங்கி ஓடி வந்தான். வந்ததும் வராதது மாக, வீரத்தேவனின் கால், இடைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினான்.

'என்னை மன்னித்துவிடு வீரத்தேவா, மன்னித்து விடு. ராமையா இறந்து விட்டான்; ராமையா இறந்து விட்டான்' என்று அழுதான்.

வீரத்தேவன் கண்கள் கலங்கின. 'காரியம் கெட்டுவிட்டது' என்று அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. கைகளால் பொம்மையா வைத் தூக்கினான்.

‘இனி அழுதென்ன பயன் பொம்மையா? இருபதாம் தேதியன்று நாம் வெற்றி பெறுவது சந்தேகத்தான்’ என்றவன், காவலர்களை மீண்டும் கவனித்து விட்டுத் தன் வார்த்தைகளை அடக்கிக் கொண்டான்.

காவலர்கள் இருவரும் குதிரைகளை விட்டிறங்கி அவர்களிடம் வந்தார்கள்.

‘எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். பிறகு பேசுவோம்; உடனே புறப்படுங்கள் இடுகாட்டுக்கு’ என்றார்கள்.

விரத்தேவனும் அவர்களை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துவிட்டு, திருப்தியடைந்தவன் போல்தலை யசைத்து ஒரு குதிரையில் ஏறிக் கொண்டான். பொம்மையாவும் அதே குதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான். எல்லோரும் புறப்பட்டார்கள். கோட்டையிலிருந்து இரண்டு கல் தூரம் இருக்கும் இடுகாடு அங்கே அவர்கள் வந்து சேர்ந்தபோதுதான் சிதையை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இராமையாவின் சடலம் போர்த்தப்பட்டிருக்கிறதே. இலட்சுமி அங்கிருந்த சிறு தகரக்கொட்டகையில் ஓரத்துக்கல்லில், தலைவிரி கோலமாக உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தான். வண்டி ஓட்டிவந்தவனும், துணி முட்டை கொண்டு வந்தவனும்தான் சிதை அடுக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். விரத்தேவனைக் கண்டதும் இலட்சுமி ‘ஓ’ வென்று அலறிவிட்டாள். விரத்தேவனும் குழந்தைபோல்தேம்பி அழுதான். இலட்சுமியின் முகத்திலிருந்த திக்காயங்கள் அவனுக்குக் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணின. பொம்மையா அவள் காசில் விழுந்து ‘என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தாயே, மன்னித்து விடுங்கள். உங்களைச் சுட்டவனும், ராமையாவைக் கொன்றவனும் இந்தப் பாவீதான்; இந்தப் பாவீதான்’ என்று அரற்றினான்.

நெருப்புப் படாமலிருந்த ஒரு கண்ணைத் துடைத்தவிட்டுக் கொண்டு அவனைக் கவனித்த இலட்சுமிக்கு, மேலும் அழு வதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமலிருந்தது. என்ன நடந்தது? யார் இவன்? என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதில் அவள் அக்கரை காட்டவில்லை. விரத்தேவனைக் கண்டதும் குழறி அழுதுவிட்டாளே தவிர, அவள் ஒரு தெளிவான முடிவோடு தான் இருந்தாள். இராமையா வைப் பிரிந்து நாம் இனி உயிர் வாழப்போவதில்லை. அவனோடு உடன்கட்டை ஏறிவிடுவோம் என்றே அங்கு அமர்ந்திருந்தான்.

விரத்தேவன் போர்வையை வீலக்கிவிட்டு, இராமையாவின் சடலத்தைப் பார்த்தான். முகம் முழுக்கக் கருகிப் போயிருந்தது. அந்த உடலைத் தொட்டு வணங்கினான். தன் இருயத்தைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டான். பெருகி வந்த கண்ணீரை ஒரு முறை வெளியனுப்பி, தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

சிதையின்மீது இராமையாவின் உடலைக் கிடத்தினார்கள். அந்நேரம் வரட்டியை அடுக்கப் போனார்கள்.

‘கொஞ்சம் நில லுங்கள்’ என்றான் இலட்சுமி.

வரட்டி எடுத்த கைகள் அப்படியே நின்றன. கைகளைக் கூப்பியபடி, சிதையைச் சுற்றி வலம் வரத் தொடங்கினான் இலட்சுமி. விரத்தேவன் நெஞ்சு பதைத்தது. பொம்மையா ‘ஓ’ வென்று அலறினான். காவலர்கள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள்.

‘என்ன இது? லட்சுமி! வேண்டாம். வேண்டாம். உன்னைக் கும்பிடுகிறேன். இந்த முடிவை மாற்றிக்கொள். இந்த முடிவை மாற்றிக்கொள்’ என்றான் விரத்தேவன்.

விரக்தி கலந்த நிலையில் இலட்சுமி அப்படியே நின்றாள்.

‘அண்ணா! என்னை மன்னியுங்கள். இந்த அலங்கோலமான நிலையில் நான் வாழவேண்டுமென்று ஆசைப்படுத்தினேன். நான் விதையைக் வாழ்த்தாலும் பெரும் பணத்திலே வாழ முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவரைப் பிரிந்து நான் தனியாக வாழ மாட்டேன். சேர்ந்து மடியும் பெருமைக்கு நான் ஆளாவதைத் தடுக்காதீர்கள். இப்போது வாழ்வைவிட எனக்குச் சாவிலேதான் அமைதி. நீங்கள் ஆசைப்படுவதுபோல், இடவும் நாட்டுக்காகச் சாவும் சாவுதான். என்னை வாழ்த்தி வழியனுப்புங்கள்’ என்றான் இலட்சுமி.

விரத்தேவன் ‘லட்சுமி’ என் றலறினான்.

அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், மூன்று முறை சிதையைச் சுற்றிவிட்டு, கணவன் அருகில் படுத்தான் இலட்சுமி. காவலர்கள் கண்களை முடிக்கொண்டு வரட்டியை அடுக்கினார்கள். விரத்தேவனும், பொம்மையாவும் திரும்பி ஒரு மரத்திலே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டார்கள். சிதை எரியத் தொடங்கிற்று. நெருப்புக் கிடையில் இலட்சுமியின் முன்கல் குரல் சேட்டது. துடித்த விரத்தேவன், நெருப்பு விலக்கி அவனைத் தூக்கிவிட்ட ஓடினான். அவன் கால்கள் அவனைப் பின்னுக்கு இழுத்தன. நெருப்பு ஓல மிட்டு எரிந்தது.

‘ஐயோ, லட்சுமி!’ என்று தலையிலடித்துக் கொண்டான் விரத்தேவன்.

வெகு நேரம் அப்படியே அழுதுகொண்டு நின்றார்கள் எல்லோரும். சிதை எரிந்து அஸ்திபூர்வம். விரத்தேவன் ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கி, சிதையின் அருகில் வைத்துவிட்டு, ‘ஊமைத்தரை வெளியில் வந்ததும் உங்களுக்கு ஒரு மாலைபிடு கட்டி வணங்குவோம்’ என்றான். தேம்பிக்கொண்டிருந்த பொம்மையாவை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான்.

‘கவலைப்படாதே, பொம்மையா. நாம் இரண்டு உத்தமமான நண்பர்களை இழந்துவிட்டோம். சிறை உடைப்புக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பண உதவியையும் இழந்து விட்டோம். போகட்டும். இருபதாம் தேதி நிகழ்ச்சி தோல்வியடையாமலிருந்தால் போதும். அன்று நாம் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் இந்தத் துயரங்களை மறந்துவிடலாம்’ எப்படியும் பணம் வேண்டும், பணம் தேடும் முயற்சியில் இப்போது இறங்குவோம். யாருடைய உதவியை இதற்கு நாடவேண்டாம் என்று எண்ணினேனோ, அவரிடமே நான் போய்வருகிறேன். சிவகெங்கை ராஜா பெரியமருது சேர்வைகாரரைப் போய்ப் பார்த்தேன். அதுவரை நீ சிங்கத்தேவர் விட்டில் போய் இரு. எதையும் மனதில் வைத்துக்கொள்ளாதே. சிறை உடைப்புக்கு இன்னும் சில தினங்கள் தான் இருக்கின்றன. அதுவரையிலும் நீ எந்த வேலையும் பார்க்க வேண்டாம். ராமையாவும், லட்சுமியும் இறந்தபோது செய்தி, சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்குத் தெரியாமலிருப்பதே நலம்.’ என்று கூறிய விரத்தேவன், அப்பொழுதே சிவகெங்கைக்குப் புறப்பட்ட தயாரானான். காவலர்கள் நல்ல வலுவள்ள குதிரை ஒன்று தரச்சம்மதித்தனர். அப்படியே அவன் கோட்டைக்கு வந்து கொஞ்சம் ஆவாரம்துத் தண்ணீராவது குடித்துவிட்டுச் செல்லவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்.

கோட்டைக்கு வந்த விரத்தேவன், அவர்கள் விருப்பத்துக் கிணங்க ஆவாரம் பூத்தண்ணீர் குடித்துவிட்டு, பொம்மையா வைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு குதிரைமீது ஏறிக் கிளம்பினான்.

பொம்மையா, சிறை உடைப்பு அன்றைக்கு சுரங்கத்தின் வழியாகத்தான் ஊமைத்துரையைக் கொண்டு வர வேண்டியிருக்கும் என்று கோட்டைக்காவலர்களிடம் கூறிவிட்டு வெளியேறினான்.

5
மங்காப் புசுழ்ப்படைத்த மறவர் பூமியில்...

இது சிவகெங்கை. சிறிய அரண்மனைக்கு முன்னால் வானளாவி நிற்கும் கோட்டைக்கதவுகள்-அவற்றில் சதுரம் சதுரமாகச் சட்டங்களை அடித்து, குழிமுக்கியாக வெண்கலக்குண்டு குழிப் பதித்திருக்கும் விரங்கலந்த அழகு-நாறு அடிகளுக்கு மேல் அகலமுள்ள தேரோடும் வீதி - இருமருங்கிலும் வளைவுகளைத் தூண்களில் நிறுத்தி எளியமையோடு உறுதியாக அமைக்கப்பெற்ற அழகிய வீடுகள்-நகரின் ஒரு முலையிலே யானைகளைக் கட்டுவதற்கென்று ஒரு பெரிய தளம் - நகரின் நானூ முலைகளிலும் எல்லை அரண்மனைகள் -

கழுத்தவரை வளர்ந்திருக்கும் தலைமுடியிலே கனமான கொண்

அடுத்த வாரம்
சிவகெங்கைச் சீமை
வரலாறு
தொடர்கதையில்
புதிய திருப்பம்

டை போட்டு, இருபுறத்துக் ‘கிருதா’வை கைப்பிடி அளவு களத்தில் காதுவரை இறக்கி விட்டு, மீசையை அதே களத்தில் வளர்த்து ‘கிருதா’வோடு இணைத்துவிட்டு, சாந்துப்பொட்டும் சந்தளப்பொட்டும் நெற்றியில் பதித்து, கிழக்காதுகளிலே சிவப்புக் கடுக்கன்களும், மேற்காதுகளிலே தங்கக் கொப்புகளும் மின்ன, இரு கைகளிலும், கழுத்திலும் - கறப்புக்கயிறில் புலிநக்களைத் தொங்கவிட்டு அகன்ற மார்பின்மீதும், வளர்ந்து குத்திட்டு நிற்கும் மயிர்க்கால்களிலும் வீர உணர்ச்சியை வளரவிட்டு, வயிற்றுக்குச் சந்தனம் பூசி, முழங்கால் வரையிலும் வேட்டியைக் கச்சமாகக் கட்டி, இரண்டு கணைக்கால்களிலும் வீரக்கடயங்களை அணிந்து கொண்டு காற்பெருவிரலுக்கு அடுத்த விரலுக்கு அடுத்த விரலில் வெள்ளி மிஞ்சிகளை அணிந்து கொண்டு, கையில் ஈட்டியோடும், பகைவார்களின் முன்களையும், தமிழர்களின் முன் கருணையையும் கண்களை அலட்சியமாகச் செலுத்தியபடி வலம்வரும் ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் சிவகெங்கையின் செல்வங்கள்.

மார்புக்குக் கச்சைகட்டி, மனதுக்குக் கற்புக்கட்டி, முழங்காலுக்குக் கிழே கொஞ்சம் இறங்கிய அளவில் சேலைகட்டி, விழிகளிலே அன்பைக் கட்டி, கைகளிலே வீரத்தைக் கட்டி, குளிந்த தலைமீராது செல்லும் கோதையர்கள் மறவர்க்கு லமணைக்கங்கள்.

தமிழர் சமுதாயம் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக எப்படி வாழ்ந்தது, என்பதற்கு இலக்கணமாக அமைந்தது சிவகெங்கைச் சீமை. வரலாற்று ஆசிரியர்களால் மறைக்கப்பட்டதும், வெளி உலகுக்கு வெகுசாலமாக முடிவைக்கப்பட்டதுமான சிவகெங்கையின் நேற்றத்தையும், சுவையிக்கு வரலாற்றையும் கவனிப்போம்.

விரத்தேவன் சிவகெங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பு, இதை நாம் தெரிந்துகொள்வது அவசியம்.

மதுரை எழுத்தாளர் மன்றம்

மதுரை

★

முதலாவது ஆண்டு விழா

★

28-9-'58 ரூபியறு காலை 9 மணி

இடம்:

பழனி டாக்கீஸ்

தலைவர் :

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கமூர்

துவக்குபவர் :

குன்றக்குடி அடிகளார்

கார்மேகக்கோனூர் படத்திரப்பு :

கருமுத்து தி. மாணிக்கவாசகம், பி. ஏ.

கையெழுத்துப் பத்திரிகைகளுக்குப் பரிசளிப்பு :

திருமதி தே. தியாகராசன், எம். ஏ.

சொற்பொழிவு :

நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ.,

“எழுத்தாளர்களும் தமிழ் வளர்ச்சியும்”

★

கவியரங்கம்

தலைவர் :

கண்ணதாசன்

கலந்துகொள்வோர் :

முடியரசன்

சாமி. பழனியப்பன்

ரவி

பெரி. சிவனடியான்

அ. சண்முகக்கனி

துறையூர் ந. அலி

திருப்புத்தூர் செயலாளர் அறிவிக்கீடு

இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்புத்தூர் ஊராட்சி மன்றத் தேர்தலில் தி. மு. க. வின் சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்ற நால்வரில் (செ. பொன்னையா, வை. கணபதி, தெய்வர் காமணி, முகமது மீரா) மூவர் தி. மு. க. வின் அல்லர் என்று 30-8-58 'ஜனசக்தி' இதழில் ஒரு கடிதம் வெளியாகி இருக்கிறது. போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றவர்கள் நால்வரும் தி. மு. க. உறுப்பினர் என்பதையும், தேர்தலில் அவர்களை ஆதரித்து அந்தந்த வாக்குகளுக்குச் சென்று திரு. கண்ணதாசன், திருமதி சத்தியவாணிமுத்து, திரு. என். எஸ். இளங்கோ, தென்னரசு ஆகியோர் பிரச்சாரம் செய்தார்கள் என்பதையும் நினைவுபடுத்துகிறோம்.

அன்புள்ள

கா. காத்தமுத்து

நகர தி. மு. க. செயலாளர்,

திருப்புத்தூர்.

தப்பா மரம்

வள்ளுவன் போல் அறிஞன் இல்லை. அவன்போல் சிறந்த கவிஞனும் வேற யாரும் இல்லை. அவன் நமக்கு அளித்த குறள் விலையில்லாத அறநூல். உலகமெல்லாம் இந்நூல் வழி அறத்தைக் கற்கிறது.

குறளுக்கு உரை வகுத்தோர் எத்தனையோ பேர். எண்ணிக்கையில்லை. ஆனால் அறிவுக் கடல் வள்ளுவனின் உள்ளக்கருத்தை ஐயப்பாடின்றி திரிக்காமலயாரும் கூறினரில்லை. 'ஒப்புர வறிதல்' என்ற அநியாரத்தில் வரும்,

மருந்தாகித் தப்பா
மரத் தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகையான் கண் பயன்.

என்ற குறள் மணிக்கு பொருள் சரிவர யாரும் கூறவில்லை. இதற்குப் பொருள், “வேர், பட்டை, கிளை, இலை, பூ, காய், பழம் அனைத்தையும் மக்களுக்கு பயன் பெற வழங்கும் மருந்து மரம்போல் நல்லோர் பால் சேர்ந்த செல்வம் பயன்படும்” என்று பல உரையாசிரியர்களும் கூறுகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டிலேனும் உலகத்தின் வேறு எங்கேனும் இப்படி ஒரு மரம் உண்டா? இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. தமிழ்நாட்டின் 'வேம்பு' இதுதான் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். வள்ளுவருக்கு 'வேம்பு' என்று சொல்ல முடியவில்லையா? அன்று அம்மரத்திற்கு 'வேம்பு' என்ற பெயர் வழக்கில் இல்லையா?

விருந்து புறத்தாத்

தாமுண்ணல் சாவா

மருந்து எனினும்

வேண்டற் பாற்றன்று

என்ற வள்ளுவர் வேறேரிடத்தில் கூறினார்.

'சாவா மருந்து' என்றால் என்ன? 'ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து' என்று ஓளவை கூறும் மருந்து எங்கே உண்டு? இவை ஆரியர் நூல்களில் வழங்கும் அமிர்தத்தை அன்றே குறிப்பிடுகின்றன?

சாவா மருந்து, மூவா மருந்து, அருமருந்து என்று தமிழில் குறிக்கப்படும் அமிர்தம்போல ஆரியர் நூல்களில் இன்னும் கற்பக வீருட்சம், காமதேனு, சிந்தாமணி என்ற கற்பனைப் பொருள்களும் பேசப்படுகின்றன.

அவைகளில் ஒன்றான 'கற்பக வீருட்சத்தையே, வள்ளுவர் தப்பா மரம்! எனக் குறிக்கிறார் என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? அமிர்தம் எவ்வாறு எல்லோர்க்கும் சமமாக வழங்கப் பெற்றதோ, கற்பகவீருகையும் விரும்புவார் விரும்புவதை எல்லாம் எப்படித் தருமோ அப்படியே நல்லோர் கண்பட்ட செல்வமும் யாவர்க்கும் பகிர்ந்து பயன்படும் என்று வள்ளுவர் குறிக்கிறார் என்று பொருள் கொள்ளல் பொருந்தாதா?

—ஆ. நடராசன்

வெண்பாப் போட்டி-27.

நற்றடி :

நாடித் திரியாமே நாம்.

முடிவு தேதி 4-10-58.

தென்றல் வெண்பாப் போட்டி : : சென்னை - 6.

ராசியின் சொல்லாட்சி

நமது தேசியக்கவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கவிதை தனிச் சிறப்புடையது. உணர்ச்சிப் படலங்கள் தங்கக் குமிழ்களாகவே கொப்பளித்து வருகின்றன. தமிழ்மொழி பாரதியாரின் கையில், உணர்ச்சிக் கடலை அளக்கும் அளவு கோலாகவே பிறந்து விட்டது; அதுவே மந்திரக் கோலாக மின்னிக்கொண்டு வருகிறது. எளிய சொற்கள்; புதிய சோபையுடன், மந்திரச் சொற்களாகவே பிறக்கின்றன. உணர்ச்சிக் குன்றின்மேல் பாரதியாரின் கவிதை வினையாடும்போது தமிழ் மொழி, மின்னற் சிலம்பம் விசுகிறது; சொற்கள் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன; இடியேறும் இடுகாடும், இறைவன் பாதத்தில் களங்கமற்ற இறுமாந்த இலக்கிய ரசனையுடன் வினையாடுகின்றன; நட்சத்திரங்கள் மலர்களாகவே மணக்கின்றன; வெண்ணிலா தனது அகண்ட வெண்மையைப் பொழிந்து உலகத்தை இன்புறுத்துகிறது; தத்துவங்கள் வாழ்க்கையின் இன்னல்களை மாற்றுகின்றன; இசைக் கொடி ஆகாசத்தை எட்டிப்பிடிக்கிறது; நாயின் அன்பு எல்லை யற்று விளங்குகிறது; காதல் கலங்கித் தெளிந்து, புலம்பிக் குழறி, மௌன ரீங்காரமாக உதயமாகி, கண்வலை விசிப் பித்தர்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறது; சுதந்திரவெறியை அள்ளி விசுகிறது; பெண் விடுதலை முழக்கம் செய்கிறது; புதுமைப் பெண்ணையும் அபூர்வமான காம் பிரிய செளந்தரியத்துடன் பாரதியார் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்.

“ஊழிக்கூத்து” என்ற சக்திப் பாடலில் பாரதியாரின் மந்திரச் சொல்லில் பாடிப் பாடிப் பாருங்கள்.

“வெடிபடு மண்டத் திபுல தானம்போட—வெறும் வெளியீ ரீர்த்தக் கனியொடு பூதம்பாடப்—பாட்டின் அடியடு பொருளின் அடிபடு மொலியிற் கூடக்—கனித் தாடுங்காள், சாமுண்ட; கங்காளி! அன்ன, அன்ன ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்ன. ஈந்துறு பூதம் சிந்திப்போ யொன்றாகப்—பின்னர்

அதுவும் சக்திக் கதியில் முழுகிப்போக—அங்கே முந்துறு மொளியிற்சிந்தை நடுவும் வேகத்—தோடே முடியா நடனம் புரிவாய், அடுத்திச் சோர்வாய் அன்ன, அன்ன, ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்ன. சக்திப் பேய்தான் தலையொடு தலைகள் முட்டிச்—சட்டச் சடசட சட்டென்ற றுடையடு தளங்கொட்டி—அங்கே எத்திக்கினிலும் நின்றுவியனல் போயெடுத்தானே எரியுங் கோலங் கண்டே சாகும் காலம் அன்ன, அன்ன, ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்ன. காலத்தொடு நிர்மூலம் படுமு வுலகும்—அங்கே கடவுள் போனத் தொளியே தனியாயிலகும்—சிவன் கோலங் கண்டுள் கனல் செய்கினமும் விலகும்—கையைக் கொஞ்சித் தொடுவாய், ஆனந்தக் கூத்திடுவாய், அன்ன, அன்ன, ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்ன.

இந்த நான்கு பாடல்களிலும் ஊழிக் கூத்தின் உறுதி வீலைகள், மொழி மின்னலாக மின்னி இடிப்பதைப் பார்த்தீர்களா? உணர்ச்சியால் வேகமாக உந்தப் பட்ட சொற்கள்—மந்திரச் சொற்கள்—இடி இடிக்கின்றன. ஊழி இடியேறாக வினையாடுகிறது. ஊழி ஊமையல்ல; மொழி மின்னலில் விதியின் விதி சுழன்று மின்னுகிறது; சொற்கள், -கதறும் கர்ஜிக்கும் கவிதைச் சொற்கள், சட்டச் சடசடவென்று முட்டித் தாளங் கொட்டுகின்றன; தமிழ்மொழியின் விழி, கனல் விசுகிறது. இதுவே மின்னற் கவிதை, சன்னத மின்சாரம்.

ஒருயர்ந்த மனதிலேயுள்ள கவிஞன் எழுதும் வசனமும் கவிதை மணமே விசுகிறது; இதயத்தினின்றும் பாடிக் கொண்டு வெளிவரும் சொற்கள், காவிய கதியுடனே வசன காவியமாகவே உதயமாகின்றன; வசனலாகவத்தில், இதயத்துடிப்பு அணி நிறைந்த காவிய மாளிகையாகவே ஐனிக்கிறது. பிரான்ஸிஸ் தாம்ஸன் நியூமன், ரஸ்கின்,

டிசுவன்ஸி போன்றவர்கள் எழுதும் வசன காவிய நடைபைப் போல, பாரதியாரின் வசன நடையும் கற்பனை மண்டிய அணிக்கோலமாகவே உதயமாகிறது. இதனால் நாம் அறிந்து கொள்ளும் உண்மை, என்ன? உண்மைக் கவிஞனின் உள் எத்தில் உதிக்கும் வேகம் நிறைந்த சொற்றொடர், எந்த வடிவத்திலும் கவிதையின் ஜீவகளை கொண்டது; எப்பொருளிலும் அழகையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்கும் இளங்கவி ஜான்சிட்ஸ் (Keats) எழுதியிருக்கும் கடிதங்களில்கூட, கவிதைப் பண்புள்ள வசன ரீங்காரத்தை நாம் கண்டு களிக்கலாம். பாரதியாரின் வசன காவியச் செல்வத்தில் சிந்தனையின் ஆழ்ந்த தேறையு ததும்பிப் புலம்பி வருகிறது. உதாரணமாக ‘காட்டி’ என்ற தலைப்பின் கீழ், ‘ஞாயிறு’ எவ்வாறு உதயமாகிறது, பாருங்கள்:

‘நீ ஒளி, நீ கூட, நீ விளக்கம், நீ காட்சி மின்னல், இரத்தினம், கனல், திக்கொழுந்து—இவையெல்லாம் நினது திகழ்ச்சி கன் நினது வீடு புகழ், வீரம்—இவை நினது வீலை அறிவு நின்று, அறிவின் குறி நீ நீ சடுகின்றாய், வாழ்க. நீ காட்டுகின்றாய், வாழ்க. உயிர் தருகின்றாய், உடல் தருகின்றாய், வளர்க்கின்றாய், மாய்க்கின்றாய், நீ தருகின்றாய், காற்றை வீசுகின்றாய், வாழ்க. ஞாயிறே, இருளை என்ன செய்துவிட்டாய்?

“தென்றல்”
ஒடுக்த இகழ்
வழக்கம் போல்
12 பக்கங்களாக
வெளிவரும்.

ஓட்டியாயா? கோர்யுயா? விருங்கி விட்டாயா? கட்டி முத்தமிட்டு நின் கதிர்களாகிய கைகளால் மறைத்து விட்டாயா? இருள் நினக்குப் பகையா? இருள் நின் உணவுப் பொருளா? அது நின் காதலியா? இரவேல்லாம் நின்னைக் காணாத மயக்கத்தால் இருண்டிருந்ததா? இதைப் படித்து இன்புறும் போது, ஆங்கிலக் கவிதை மெதை ஷெல்லியின் ரூபகம் அதில் பிரதி பளிப்பதுபோலத் தெரிகிறது. ஷெல்லியின் கவிதைக் கடலில் நீந்திய பாரதியார் இவ்வாறு எழுதுவது ஒரு விந்தையல்ல! ஷெல்லி தனது பாடல்களுக்கு எழுதியிருக்கும் முன்னுரைகள் எல்லாம், வசன காவியப் பொன்னுரையேயாகும். ஷெல்லியின் ‘புயல்’ பாட்டில், உண்மைக் கவிதையை மந்திரச் சொல் என்று உறுதி மொழி கூறுகிறார்.

-வி. ஆர். எம். செட்டியார், பி. ஏ.

சூழ்நகைகூத்து சிறந்த ஆகாரம்
ஊழிக்கூத்து சிறந்த ஆகாரம்

அழகிற் சிறந்தது தாஜ் மஹால்
ஆடைகளுக்குச் சிறந்த இடம்
ஜோதி மஹால்
புதிய ஜவுளிக்கடை
ரகத்தில் உயர்வு!
தரத்தில் சிறப்பு!
விலையில் மலிவு!
எங்கள் கடைக்கு ஒரு முறை விஜயம் செய்யுங்கள்
உங்கள் அன்பையும் ஆதரவையும்
என்றும் விரும்புகிறோம்.

33, கைகிராப்ட்ஸ் ரோடு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.
உரிமையாளர்: எஸ். வி. அங்குத்துரை.

வெண்பாப் போட்டி

26. பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

இங்கிருக்கும் காங்கிரசின் ஈழச் சடங்கிற்குப் பங்குகொள வந்ததிருப் பக்தரேகீர்—எங்கேனும் காசுக்கு நூல்வாங்கி காந்திடாத் தைவைத்துப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—பழனிநாதா, சும்பகோணம்.

செத்த மொழிகாப்பார் செந்தமிழைப் பேணுவதாய் இத்தரையில் சொல்கின்றார்! என்சொல்ல?—அத்தகையோர் மாசில்லா வண்டமிழை மாங்க்கின்றார்! போற்றுவதும் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—அரங்கநெடுமாறன், உயுத்தப்பள்ளம்.

கல்லாலே செய்திட்ட கற்பனையின் பொய்யுருவை போல்லா வடசொல்லால் போற்றுவதோ—டல்லாமல் நேசித்தல் போல்கடிக்கும் நீசரவர் கள்ளமுடன் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—வேத. அருளப்பன், காமாட்சிபுரம்.

கண்ணென்பார் கண்ணின் மணியென்பார்; பெண்ணேகீ 'கண்ணாளா கல்யாணம்' என்றாலோ—மண்ணாவார் நேசிப் பதும்பொய் நிலையில்லா ஆடவர்கள் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—கேசரீக்கண்ணன், கோவை.

உள்ளத்தில் வஞ்சம் ஒருகோடி தான்கொண்ட கள்ளத் தனமான காழர்கள்—மெள்ளவே நேசிப் பதுவும் நிமலாசின் பாதத்தைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—செ. அழகிசிவன், சின்னமனூர்.

பிள்ளைவரந் தந்திடல்பொய்; பேயோட்டி வீட்டில்பொய் இல்லாத திவ்வா(று) ஆய்ப்பிடல்பொய்—நல்லலகீர்! காசிப் பொடிக்காக 'காலு'ஞ்செய் பண்டாரம் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—ச. மருதமுத்து, உடுமலைப்பேட்டை.

திட்டு முறைப்பாடும் செய்வீனையும் உள்ள தென்று தட்டுப் பறிப்பதால் நாசினோறும்—கட்டமுதே ஆசையுடன் பேசுவதும் அன்னவர்கள் ஆண்டவனைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—கு. பரிமளம், கமுதி.

அன்பே சிவமென்ற அன்றிருந்து ஓதியவோர் இன்சொல் தனைமறைத்து ஏய்த்திடவே,—இன்றைக்குக் காசுக்கு வாய்சைப்பார்; நம்பாதீர்! அங்கவரே பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—அ. லெ. சுப்பிரமணியன், புளியங்குளம்.

திநெறியார் சொல்லுகிறார் தெய்வம் பல்வென்று நீயறிவாய் தெய்வம் உன்றென்று—நேரிமையே துசி பிடித்தேதான் தாளாகிப் போம்கல்லைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—இளவழகன், பெங்களூர்.

பல்காட்டிக் கைநீட்டிப் பார்த்துமுகம் வாக்கவிக்கச் சொல்நாட்டும் "குல்லாய்கள்" சொன்னதுவும்—சொல்லமுதே! பாகிமையே! என்று படுக்கையிலே ஆடவர்கள் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—கண்ணகி, சென்னை.

ஆவேசம் வந்ததுபோல் ஆடுவதும், சித்திரக்கை பூவாரிக் கற்சிலைமேல் போடுவதும்—தேவாரம் வாசிப் பதுஞ்சிவனார் வாடா மலரடிபைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—ந. அலி, துறைபூர்.

விண்ணிலொளி வீசிவரும் வெண்மதியும் வெங்கதிகும் கண்ணுதலோன் கண்களென்று சாற்றுவதும்—கண்ணென்று காசினிப்பெண் மானத்தைக் காத்தானென்றே துத்துவதும் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—வ. நமீரரசு, சென்னை 21.

சோசியத்தால் முக்காலச் செய்தி உரைப்பதும் காசுக்காய் வேசியர் காந்திபோல்—பேசுவதும் மாசுகிறை நெஞ்சுத்தார் பத்தியென்றே கற்சிலையைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—முதுரைப்பித்தன், சென்னை 12.

தெய்வத்தை யாசித்தல் தோத்தரித்துப் பூசித்தல் மெய்யன்பர் தொண்டரென்று மெய்ப்பித்தல்—ஐயனே! ஆசியெனக் கல்லுகளை அர்ச்சித்துப் பக்தர்வாய் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—கு. சேந்தா, பனப்பாக்கம்.

விசுதடி தென்றல் விரியுதடி மல்லிகைக் கூசுவதென் உள்ளம் குளிர்கிலவே?—பாசமுடன் பேசி அணைக்காமல் பின்னின்றே நீஎன்னைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—சு. மா. செல்வன், தேங்காய்த்திட்டு.

பூசி உடுத்துந் பொட்டிட்டு மையிட்டுக் காசு பறித்திடும் காரிகையாம்—வேசியர் தான் கூசாமற் பேசுவதும் கொஞ்சுவதும் கும்பிட்டுப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—சிந்தாமணி, கரும்பட்டியாளையம்.

பிள்ளைக் கற்கெட்கும் பித்தாகிப் பெண்கற்றும், நள்ளிரவில் வேசிதனை நாடிடும்—கள்வரினை மாசில்லாத் தெய்வமென்றும் முக்திரதும் சக்தியென்றும் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—ஆ. வி. நாதன், சென்னை-24.

மாண்ட பெரியோரை மண்ணில்கில் போற்றாதார் காண்போர் அதிசயிக்கக் காலமெலாம்—ஆண்டவனை வாச மலர்தூவி வஞ்சியரின் கைப்பிடித்தே பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—சி. பி. சாமி, திருப்பத்தூர்.

அண்டிக் கெடுத்திடுவார்; ஆரணங்கின் பேரழகை உண்டு களித்திடுவார்; ஊர்மக்கள்—கண்மறைக்க மாசில்லா மாமணியோல் மாயவனார் பாதத்தைப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—ஆர். எம். அலியார், முதுகுளத்தூர்.

தஞ்சம் அடைந்தோர் தன்பொருளை வஞ்சித்துப் பஞ்சணையில் வஞ்சியரின் பாலிருந்து—கொஞ்சிவிட்டு ஈசா முருகா எமதரசே என்றரைத்துப் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—நடனநாசன், சுந்தரபுரம்.

நாட்டுக் குழைத்திட்ட நல்லோர் மொழிதன்னை கேட்டு நடப்பதிலே கேட்கிலை—வீட்டினில் வாசமல ராலவரின் வெற்றுகவை நாமவைத்து பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—அருர்-செல்வன், அருர்.

முத்துச் சிலையே முழுநிலவின் முற்றத்தில், தித்திக்கும் செவ்வீதழில், தேன்சுரப்பாய்!—சித்திரம் நீ! பேசிட்டால் முத்துநரும், நொன்னுதிரும்; என்றத்தான் பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய்.

—மதுரை-பத்மநாபன், சென்னை-4.

ஜூபிட்டர்

அண்ணுபத்தி

M.S.V. NEETHI MOHAN, MADURAI.

★

எங்கும் கிடைக்கும்.